DELFIN DE VIGAN

JA SAM ROMAN MONIJE

Preveo Novak Golubović

Poslednja pretraga Roman Monije na Guglu 8. marta 2025. u 18.55.

La Malis

Bar, Bistro

4.2 ★★★★ (345)

Predjela, meze i domaća vina u baru sa opuštenom atmosferom, sedenje za šankom i zajedničkim stolovima.

Dostupne usluge: Vegetarijanska jela • Wi-Fi • Stolice za hranjenje
Adresa:
Ulica de la Korderi 105, 75012 Pariz
Radno vreme:
Telefon: 06 25 54 89 07
Meni: documentcloud.wondershare.com
Rezervacije: privateaser.com, schlouk-map.com, prvt.re

Cena po osobi: 20–30 €
Preporučilo 29 korisnika

Ocena 4.2
Ocene nisu verifikovane
PetitJul21: Lepo sređeno, dobra atmosfera, šarena klijentela. Odlična muzika na kraju večeri!
Georgioblack: Nije loše, ali vlasnik nije baš ljubazan.
Clotilde78: Simpatično mesto, ali stolovi su previše blizu. Ako volite stiskavac.

Mora da shvati kako se ono uvuklo, kako se proširilo, tiho, bez većih incidenata, bez drame ili tuge – ne, naprotiv, nekako nežno, mirno, maltene umirujuće, svakako ne neprijatno, dok se na kraju postepeno nije proširilo na ceo dan i noć, mora da shvati otkad ono traje, ovo stanje u kome se nalazi, kako se ono naziva, kako se definiše, kako bi mogao da se izvuče iz njega i da se od njega distancira, bar kako bi bio siguran da je ono samo prolazno i da će nakon njega uslediti neko drugo, intenzivnije, dinamičnije stanje.

Već neko vreme njegove misli, njegovi snovi, slike kojih se priseća tokom dana – stalno ga vraćaju na ono što se već dogodilo, na ono čega više nema, iz jednostavnog razloga što ne ume da zamisli budućnost, da joj da suštinu, što nije u stanju da izmisli nove slike u kojima bi mogao jednostavno da uživa, nije u stanju da zamisli puteve, put koji bi ga odveo nekud drugo, nije u stanju da zamisli tih tridesetak godina koliko mu je statistički preostalo da živi. To je problem, on to zna, što ne može da vidi, što mu nešto ometa pogled ka budućnosti, i zato ima taj neprijatni osećaj da je zaglavljen na pumpi na auto-putu, ne znajući gde se tačno nalazi ni otkad, i da

nije u stanju da se ponovo uključi u brzi i opasni saobraćaj koji ga je dotle doveo. Da, ako malo razmisli o tome, kao da je zaglavljen na benzinskoj pumpi. Nije nesrećan. Ne oseća se toliko loše. Tu su najnoviji automati na kojima se nude sve moguće kafe, espreso, late, kapućino, instant i mlevena, manje ili više slatka, s kašičicom ili bez nje, suveniri, džidža-bidže i privesci za ključeve, plišane igračke, personalizovane šolje sa imenima, sladoled, sendviči i keksići, toaleti su čisti, a osoblje je prilično ljubazno. Ali ne može tamo da ostane. Niko ne može tamo da ostane. Jednog dana će se pojaviti neki zaposleni i narediti mu da se vrati do svog vozila i ode, ili, ako kaže da je u kvaru, da pozove osiguranje i organizuje šlep-službu.

Čezne o tome da se u njegovom životu nešto desi, da se nešto dogodi – nešto što će promeniti njegov tok, a u tim rečima prepoznaje iluziju iščekivanja i sopstvenu nesposobnost da se sam pokrene. A iz iskustva zna da se nesreća, bolest i smrt najpre pojave bez upozorenja i okrutno naruše monotoniju sadašnjosti. Tako da mudro ostaje u ovom pospanom kutku kafeterije, naslonjen na visoki sto, i posmatra tragove šećera i tečnosti koji su ostali iza tuđih šolja, lepljive male krugove preko kojih je ponekad u iskušenju da pređe prstom kako bi video kog su ukusa.

Tog jutra jedva da je uključio svoj smartfon a na ekranu se već pojavilo obaveštenje: *Primećena je bitna promena u vašim zdravstvenim podacima*.

– Ma nemoj… – odgovorio je najpre naglas.

Zatim je, iz radoznalosti, brzim, laganim dodirom prsta na malo ružičasto srce, otvorio aplikaciju. Svi

pokazatelji su bili smanjeni: njegova *ukupna pređena razdaljina*, *broj koraka dnevno* i *prosečan broj utrošenih kalorija* opali su u poslednjih sedam dana. Ništa čudno.

Evo šta se desilo: iskoristio je školski raspust da zatvori radnju na nedelju dana – studenti čine bar polovinu njegovih mušterija i bio mu je potreban odmor. Razmišljao je da otputuje, da u poslednjem trenutku kupi kartu za Italiju ili Grčku, ali posle dosta oklevanja na kraju je odustao (vreme je bilo lepo, a on je oduvek voleo zimu), a zatim, naravno, uopšte nije izašao iz kuće.

– Dešava se – zaključuje, ovog puta tiše.

Malo kasnije, oko jedanaest ujutru, pošto je obavio razne stvari koje ne bi umeo da opiše (granica između sređivanja i muvanja po kući ponekad nije najjasnija), srušio se na sofu.

Upravo ga je u tom trenutku Natan pozvao i predložio mu da se nađu te večeri u *La Malisu*, što rade otprilike jednom mesečno.

Malo mu je falilo da odbije (kad je već dovde dogurao, zašto ne bi odradio povlačenje iz civilizacije dokraja?), ali Natan bi nanjušio da je smoren i verovatno bi došao po njega.

Tako da se Toma istuširao, presvukao, a zatim zalupio vratima za sobom.

Razmena SMS-ova između Roman Monije i Paskala V. 8. marta 2025. u 18.02.

Paskal: Stoji za večeras?

Roman: Da.

Paskal: Ja: bela košulja, farmerke, crna jakna. A ti?

Roman: Ja isto.

Paskal: Da li izgledaš kao na fotografiji?

Roman: Naravno da ne.

Paskal: ???

U svojoj zagušljivoj sobi, Toma pruža utrnulu ruku. Kao i svakog dana pre nego što kroči nogom na pod, pre nego što upali svetlo, pre nego što se istegne ispod pokrivača, pre nego što se uopšte zaista probudi, traži svoj telefon. Otkad je to postalo prva stvar koju radi svakog dana? Otkad ga svake noći stavlja tako blizu lica, da bi ga držao tu, u svako doba noći, nadohvat ruke i na oku? Ne bi umeo sa sigurnošću da kaže, toliko to – ujutru kad se ponovo povezuje sa svetom, uveče kad prelazi na avionski režim – nesvesno radi. Da, spava pored svog telefona, maltene s njim, i to već duži niz godina. Nije jedini. Ne može čak ni da se pravda alarmom, jer i dalje, iz sentimentalnih razloga, koristi *kasio* elektronski budilnik koji mu je majka poklonila za deseti rođendan.

Prelazi rukom preko noćnog stočića, opipava, obara lampu, oslanja se o jedan lakat, uključuje je, proširuje pretragu na pod, ispod jastuka, ispod nogu, a zatim je primoran da se pomiri s tim neobičnim zapažanjem: nema mu mobilnog. Odjednom, u istom trenutku kad oseća užasnu žeđ, priseća se koliko je bio pijan kad je stigao kući. Verovatno je ostavio telefon negde drugde, u kupatilu na primer, pod uslovom da je uopšte uspeo da opere zube.

Ako je suditi po tračku svetlosti koji prolazi ispod vrata, moglo bi da bude devet ujutru jednako kao i podne. Budilnik pokazuje 9.30. Ustaje, usput primećuje da je spavao u košulji, a zatim kreće da traži svoj smartfon. Baulja po stanu, prolazi kroz svaku sobu po nekoliko puta, njegovo oko se poput radara fokusira na ravne površine, vraća se odakle je došao. Na kraju počinje da se vrti ukrug. Možda ga je jednostavno ostavio u džepu kaputa.

I tamo ga zaista i pronalazi.

Osećaj nelagode koji je imao u stomaku istog trenutka nestaje. Uz jednu-dve tablete betain-citrata, dan je mogao da počne.

Redosled je sledeći: isključiti avionski režim, uključiti aparat za kafu, izvaditi iz plakara kupovne madlene koje tamani za doručak (navika koju je ponovo stekao otkako Leo više nije tu da negoduje ili mu drži predavanja) i uključiti *sonos* kako bi slušao radio. Uz malo sreće, uhvatiće kraj jutarnjeg programa vikendom.

Kad je uzeo telefon, shvatio je da mu je početni ekran promenjen. Umesto letnje fotografije Martina Para koja mu pravi društvo poslednjih nekoliko godina, tu je neki planinski pejzaž.

Prevlači prstom preko ekrana, jednom, dvaput, bez uspeha, smeje se u sebi: ko zna na šta liči kad prepoznavanje lica ne funkcioniše. Stavlja telefon u visinu očiju, ponovo prevlači prstom preko ekrana, ništa. Kao i onaj drug koga nije video dvadeset godina, na koga je naleteo pre nekoliko nedelja na ulici, njegov telefon ga ne prepoznaje.

Iznerviran, unosi svoju šifru jednom, bez uspeha, pa drugi put. Iznerviran, pokušava i treći put, trudi se da to uradi što sporije.

Četiri cifre, pažljivo. Ekran ponovo zuji kako bi mu stavio do znanja da je odbijen.

Pa nije valjda lud. Da li je moguće da je zaboravio svoju šifru tokom noći ili, što je verovatnije, usled obamrlosti od alkohola koja ga i dalje ne pušta?

Pokušava ponovo. Zamenjuje parove... Ovo čudo je jebeno nemoguće otključati.

Posle tri pogrešna pokušaja, aparat se zaključava. Zahteva pauzu od pet minuta pre sledećeg pokušaja.

Toma duboko udiše. Nema svrhe nervirati se.

Pravi espreso, ponovo seda. Zbunjen, sumnjičavo posmatra neposlušni predmet.

Kad malo bolje pogleda, providna maska za telefon odjednom izgleda potpuno novo. Nikakvih znakova habanja, nikakvih mrvica duvana zarobljenih ispod plastike, a mala ogrebotina koja se pojavila na njegovom ekranu nekoliko nedelja ranije misteriozno je nestala.

U tom trenutku se nameće očigledan zaključak: to nije *njegov* telefon. Isti je, potpuno isti, ali nije njegov.

Iako u tom trenutku odbija da razmatra posledice takve zabune, osećaj nelagode se vraća.

U neverici, Toma okreće smartfon u ruci iznova i iznova. Ne zna kako je to moguće, ali mora da prizna da je juče došao kući, pijan doduše, ali ne mrtav pijan, s tuđim telefonom. A Natanov nije, zna kako njegova maska i traka izgledaju.

Čini se da će dan biti veoma komplikovan: kako da pronađe telefon, kako da dobije Natana ili bilo koga drugog kad ne zna nijedan broj napamet, čak ni Lein, pošto su mu svi sačuvani u kontaktima?

U iskušenju je da se vrati u krevet. Ali frustracija će ga sigurno držati budnim. Bolje da se istuširа i odmah se pozabavi problemom.

Dok mu topla voda klizi niz kožu, priseća se nečega kroz maglu. Kad je bio u *La Malisu*, jedna mlada žena je sedela pored njega. Nekoliko puta, pošto je lokal skučen a stolovi gusto zbijeni, i svako se snalazi za mesto kako god ume, laktovi su im se dodirnuli.

Da, sada je siguran, jedna mlada žena od tridesetak godina, možda malo mlađa, sedela je s njegove desne strane. Ne može da joj se seti lica, ali seća se da je više puta namerno izbegao kontakt s njom.

Kad se vrati kući s neke večere ili okupljanja, Toma ne može a da se ne zapita da li je pričao previše ili nedovoljno. Iz iskustva zna da se u društvenim situacijama retko snađe u konverzaciji: ili priča previše jer je u datom trenutku pun samopouzdanja, usled čega postane nekako apsurdno euforičan, ili je previše uzdržan jer se plaši da će ga neko zbog nečega osuditi. Ni u jednom ni u drugom slučaju to ne prođe neprimećeno.

Pošto mu je majka umrla, njegov otac, koji je uvek bio škrt na rečima, utonuo je u potpunu tišinu. Dalji nego ikad, izgledao je kao da je izgubio polovinu sebe, bolju polovinu, polovinu koja mu je omogućavala da funkcioniše u društvu. Njegov otac je od tog trenutka na sve reagovao užasnim besom, koji je mogao da obeshrabri i najnežnije porive i najdublje saosećanje. S trinaest godina, Toma se našao licem u lice s tim krutim, razdražljivim čovekom natmurenog lica, koji nije izgovarao više od deset reči dnevno: dobar dan, doviđenja, da, ne, u redu, idi u krevet. Živeli su tako jedan pored drugog, kao dva dobro vaspitana cimera koja su se pomirila s time da nemaju ništa zajedničko. Njegov otac bi ponekad nestao na nekoliko dana, bez objašnjenja, i vratio se jedne večeri,

kao da je otišao tog jutra, jednako zatvoren, jednako nedokučiv. Ništa nije pričao, ništa nije delio s njim, nije postavljao pitanja. Nije bio takav samo prema Tomi; njegov otac je vazda imao taj turobni, neprijateljski izraz lica i napeto, defanzivno držanje. Toma mu je to zamerao, ali nije mogao da podnese pomisao da ga ljudi kritikuju ili da imaju loše mišljenje o njemu. U prisustvu drugih, a da toga nije ni bio svestan, pokušavao je da nadoknadi njegovo ćutanje. Jedne večeri, nekoliko godina pošto mu je majka preminula, njen brat i njegova žena su svratili kod njih kad su pošli na odmor. Tog dana, možda zbog toga što je osetio da ga neko sluša, ili zbog toga što je popio nekoliko pića, ili zbog toga što je dozvolio da ga ponese elan njegovih sedamnaest godina, ili iz nekog iskonskog nagona koji će se pokazati korisnim, Toma je bio prilično pričljiv. Smejao se i razgovarao sa svojim ujakom, pričao anegdote: pravio se važan. Sutradan mu je otac ostavio besnu, prekornu poruku na kuhinjskom stolu, napisanu na parčetu papira, u kojoj mu je prebacio da je privlačio pažnju na sebe i da je nelojalan sin. Nelojalan – ta reč ga je porazila, pošto je došla od čoveka pored koga je uvek hodao kao po jajima, koga je uvek branio, čiju tišinu je prihvatao a da se nikada nije požalio, izbegavao je pitanja socijalnih radnika i školskih psihologa i uveravao ih sve u stabilnost svoje porodične situacije kada bi se ponekad osetio tako usamljeno, tako očajnički usamljeno, i vraćao se kući svake večeri bojeći se da mu je otac otišao, zauvek otišao, ili da je mrtav. Od osećaja nepravde doslovno je ostao bez daha. Nekoliko sati je zamišljao različite scenarije bekstva, suočavanja s njim ili protesta. Na kraju je prešao preko toga, zaključivši da ta poruka govori pre svega o patnji njegovog oca

i o njegovoj dugoročnoj nesposobnosti da komunicira s drugima.

Međutim, sama ideja da ume da bude odveć nametljiv – ta nejasna pretnja koja se krila ispod plašta njegove stidljivosti – uvukla mu se u glavu i nikada ga nije napustila. Kao nekakva mera predostrožnosti, to je od njega napravilo prijatelja koji se retko poverava i prilično ćutljivog gosta.

Prošle godine, dok je Leo još živela s njim, proveli su veče prepričavajući stvari koje su drugi izgovorili, sa zlom namerom ili bez nje, kojih se čovek ponekad seća celog života. Za njegovu ćerku, to je bila rečenica koju je izgovorila njena nastavnica iz petog razreda: „Nikad od tebe sportistkinja", zbog koje je zamalo ostala na klupi do kraja života. Kao i kad je neka njena drugarica, kad je bila tinejdžerka, pošto joj se Leo požalila na oblik svog lica ili neku stvarnu ili zamišljenu manu, rekla: „Istina, nisi lepa, ali nisi ni odbojna..." Toma je ispričao svojoj ćerki o kratkoj poruci koju mu je otac ostavio i o rečenici izgovorenoj nekoliko meseci kasnije, pošto se upisao na časove glume (sada mu se to čini tako davnim, ali nekada je sanjao da bude glumac), koju je nekoliko nedelja po upisu čuo od učitelja: „Tebe, Toma, podsmeh ne dotiče." Potom je satima pokušavao da dokuči šta je zapravo hteo da kaže. Da je vredan podsmeha, ali to ne shvata? Ili da je, zahvaljujući nekom tajanstvenom daru, imun na podsmevanje?

Dok se sinoć vraćao kući, pošto je otišao iz tog bara i šetao kroz noć, Toma je imao osećaj da je razgovor koji su vodili bio potpuno prirodan i ravnopravan, kao što skoro

uvek biva s Natanom, koji je bez sumnje prijatelj uz kog mu se čini da je najbliži samom sebi, oslobođen tog opsesivnog straha da će ga neko osuditi.

Proveli su divno veče, na koje bi imao savršeno sećanje kad sad ne bi morao da prokljuvi kako je njegov mobilni, a da on to nije primetio, mogao biti zamenjen novijim modelom (što je unapred isključivalo neki zlonameran čin zarad materijalne koristi), a u tu svrhu bi nesumnjivo morao da sprovede doslednu i metodičnu istragu.

Prvo se vratio do bara, gde se raspitao kod nekoliko konobara. Jedan od njih je bio tamo prethodne večeri, ali se nije sećao nikakvog incidenta koji bi mogao da objasni neobičnu situaciju koju je Toma opisao. Svake večeri, zahvaljujući zajedničkim stolovima, ljudi se druže, upoznaju, a ponekad čak i odu kući zajedno. Stoga nije neobično što je Toma došao u kontakt s tom nepoznatom ženom pored sebe, i nije bilo teško zamisliti da su zamenili telefone. Gazda potvrđuje: bio je svedok bržih i bizarnijih spojeva, krljanja jezikom posle nekoliko piva, više ili manje diskretnih maženja, jednom je čak morao da prekine druženje ispod stola koje je bez ikakve sumnje vodilo ka snošaju. Toma je pitao da li poznaju dotičnu mladu ženu, da li često dolazi, ali kratak opis koji je umeo da im da, *prilično vitka devojka sa smeđom kosom do ramena*, nije bio dovoljan da je identifikuju.

– U kožnoj suknji? – konačno pita gazda.

Ali Toma nema pojma šta je imala na sebi.

Zatim odlazi metroom do Natana, gde čeka petnaest minuta ispred zgrade pre nego što neko izađe.

Kad se vrata konačno otvore, on juri uz stepenice, preskače po nekoliko. Nema pojma koliko je sati kad zazvoni.

Nur mu otvara, s blago ironičnim izrazom lica.

– Znači, to je to, vraćaš se kući?

To je stara fora, iz vremena kad se Toma redovno pojavljivao kod njih, sa ćerkom u naručju, iscrpljen ili izbezumljen, i nailazio na topao doček devojke svog prijatelja, ma koje doba dana ili noći bilo. Prošle su godine, ali fora je ponovo ušla u upotrebu otkako je Leo otišla, njome su hteli da mu poruče da je još uvek i da će uvek biti dobrodošao. Nur i Natan su i dalje, u Tominim očima, savršen par, nepredvidiv i romantičan, sposoban da oko sebe stvori – i tokom godina održi – nekakvu bezbednu zonu, koju on smatra svojim utočištem. To je jedna od mentalnih slika koje ga teše, koje mu ulivaju hrabrost: saznanje da samo nekoliko stanica metroom od njegove kuće postoji mesto nežnosti, uživanja i inteligencije, gde će uvek moći da se skloni.

Njih četvoro sede za stolom, u toku je nedeljni branč. Toma se redom pozdravlja sa svima.

– Leo nije s tobom? – pita Ludo.

– Ne, ona sad živi sama, znaš.

– Ima kauč i sve?

– Da, čak i frižider!

– Ali doći će da nas vidi? – brine se Zoe.

– Naravno, vrlo uskoro.

Natanova deca su mnogo mlađa od Leo, koja ih je gledala kako odrastaju i koju bukvalno obožavaju od malih nogu. Pošto sada radi, viđaju je ređe, ali je zbog toga njen kult samo dobio na snazi.

Dok svi ćute i pažljivo slušaju, Toma izlaže svoj problem. Kako bi ilustrovao svoju priču, vadi telefon iz džepa i pokazuje im ga. Notifikacija pokazuje da je njegov/a vlasnik/ca primio/la dve poruke s broja koji se ne nalazi u kontaktima, čiji se tekst ne prikazuje na početnom ekranu. Kako Zoe kaže, funkcija „prikaži poruke“ je verovatno isključena.

Iako se i on seća kraja večeri kao kroz maglu, Natan može da potvrdi da je Toma izvadio telefon bar dva puta: prvi put da bi potražio naslov jednog od ranih filmova Džejn Kempion, a drugi da bi mu pokazao fotografiju disertacije u obliku turističke brošure, koju je nedavno odštampao za jednu studentkinju umetnosti. Natan smatra da je sasvim moguće, čak i verovatno, da je Toma potom stavio svoj telefon na sto i da ga je njegova susetka slučajno zamenila za svoj. Seća se žene od tridesetak godina, prilično simpatične, koja je sedela pored Tome, kao i da je bila s nekim. U jedno je siguran: Toma se nije pomerio cele večeri, čak ni kada su ljudi počeli da igraju ispred njih dok je išlo nekoliko hitova iz osamdesetih, za vreme kojih vlasnik obično pojača muziku.

Toma se služi Natanovim telefonom i nekoliko puta pokušava da pozove svoj broj, ali svaki put dobije govornu poštu. Na kraju ostavlja nebuloznu poruku, potpuno svestan koliko je ona uzaludna pošto osoba koja je pronašla ili ukrala njegov telefon nema njegovu šifru i ne može da pristupi njegovoj govornoj pošti. Međutim, sve dok mu je telefon uključen, još uvek postoji nada da će nekoga dobiti.

Nur ga smiruje: devojka će se u nekom trenutku javiti. Sigurno je i njoj potreban njen.

Tog popodneva, dok sedi kod kuće, utučen i besposlen, priseća se dela razgovora mlade žene i muškarca koji je sedeo pored nje, razgovora koji je čuo tokom kratke tišine i iz kog je zaključio, zbog toga kako su oboje zvučali, da se jedva poznaju, možda čak i da je u pitanju prvi sastanak. Svesrdno se trudeći da se priseti, Toma pokušava da rekonstruiše razgovor. Da, skoro da je siguran, mlada žena je pomenula da je obeshrabrena ili umorna, ili nešto slično – prilično negativan izbor reči, ne previše efikasan kad je zavođenje posredi, pomislio je. A muškarac, nazalnim glasom koji se Tomi nije dopao, govorio je o stanju uma, o svesti, i upotrebio je neku sportsku metaforu koja mu je bila bizarna. Nekoliko sekundi kasnije, kao odgovor na pitanje koje mu je postavila, čuo je muškarca kako kaže: „Ne znam da li to mogu da uradim."

Toma se ne seća šta se dalje desilo. Verovatno se vratio Natanu i njihovom razgovoru.

Pokušava da se preciznije priseti kako je mlada žena izgledala: slika mu beži, ne može da se fokusira na nju kako treba.

Oko tri po podne silazi do stana Milen Farmer, svoje komšinice sa četvrtog sprata, ukratko joj objašnjava situaciju i pita može li da pozajmi njen telefon da pozove svoj, na šta ona bez problema pristaje.

Ali niko se ne javlja.

Pokušava ponovo kasnije tog dana, a zatim dva-tri puta posle večere. U međuvremenu, proverava da li je baterija neznankinog smartfona napunjena kako bi ona mogla da pozove svoj broj i stupi s njim u kontakt.

Tokom večeri stižu joj još dva SMS-a sa istog broja, koji nije u njenim kontaktima.

U deset uveče je zove majka, što on nažalost propušta. Iako ne može da iskoristi njen telefon kako bi pozvao neki od njenih kontakata, ništa ga ne sprečava da se javi ako je neko pozove.

Zatim, iz straha da ne propusti još jednu priliku, drži telefon kod sebe i stavlja ga na noćni stočić kad legne u krevet.

Pošto se ništa ne dešava, shvata da će sutra morati da ode kod svog operatera po nov telefon i prizna prodavcu da nije napravio nikakav bekap, ni na računaru ni na nekom klaudu.

Sigurno će dobiti predavanje na račun svoje nemarnosti, i zatim će morati neko vreme neviđeno da se smara s tim.

Poruke koje je Paskal V. poslao Roman Monije u nedelju, 9. marta 2025.

10.06: Jesi OK stigla kući? Možda je trebalo da te ispratim, ali nisam se usudio da ponudim.

14.34: Bilo je lepo. Delovala si pomalo tužno. Vidimo se ponovo?

18.45: Mogla si bar da odgovoriš…

22.30: Kučko.

Nema još osam sati kad mu Milen kuca na vrata. Odlazi na nekoliko dana na selo kod ćerke i nudi mu da se još jedanput posluži njenim telefonom, ako hoće da okuša sreću... Prethodnog dana je tri puta išao kod nje, a ona ni u jednom trenutku nije pokazala da joj to imalo smeta, Toma razmišlja kako mora da joj kupi buket cveća kad se vrati.

Ponovo zove svoj broj i, pošto je nekoliko puta zvonilo, baš kad je izgubio nadu, javlja se ženski glas.

– Halo.

Zatečen nespreman, počinje da muca. Milen ga ohrabruje pogledom.

– Dobar dan. Bio sam u *La Malisu* u subotu uveče, sedeo sam tik pored vas, mislim da smo zamenili mobilne. Zapravo, prilično sam siguran da jesmo... pošto ste se javili, moram da zaključim da je kod vas moj telefon... a kod mene vaš (čemu ovaj nadobudni ton, pomišlja on u trenutku).

– A da – odgovara mlada žena pomalo lakonski.

– Ne znam da li se sećate, bili smo u ćošku, gde su veliki stolovi...

– Da.

– Možemo li uskoro da se nađemo da ih razmenimo? Jako mi je potreban telefon, užasno mi je važan zbog posla, a i čekam poziv od... na kraju krajeva, pretpostavljam da i vama...

Mlada žena čeka nekoliko sekundi pre nego što će odgovoriti.

– Dajte mi vašu adresu i dostaviću vam ga danas. U kom ste kraju?

– Imam radnju u XX arondismanu, ali možemo da se nađemo gde god želite, za vreme ručka ili predveče, šta god vama najviše odgovara... Možda bi bilo najlakše da se negde nađemo, tako mogu ja vama da vratim vaš i uzmem svoj.

Ona ponovo neko vreme ćuti, a zatim odgovara tišim ali odlučnijim glasom:

– Nema potrebe. Nije mi više potreban.

– Šta? Vaš telefon? Svašta, naravno da ću vam ga vratiti!

– Zadržite ga.

Zatečen promenom tona, na nekoliko sekundi ostaje bez reči. Ona nastavlja:

– Slušam vašu adresu.

Zapisuje, a zatim izgovara:

– Ne brinite, dobićete ga danas.

– Ali... vaš telefon je u savršenom stanju, poneću ga sa sobom, videćemo se i vratiću vam ga.

– Hvala vam, ali kao što sam već rekla, nije potrebno.

– Mogu negde da vam ga ostavim, ili čak da vam ga pošaljem.

– Ne, hvala. Zaista.

A zatim, posle nekoliko trenutaka, nežnije izgovara:

– Molim vas, zadržite ga.